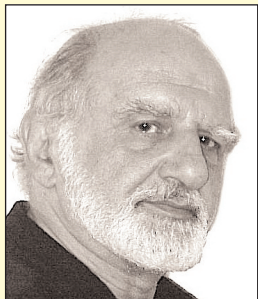

Μαξίμου ενάντια

Καλημέρα κ. Πρόεδρε

Τ' είχες Ελλάδα Τ' είχα πάντα

Η χώρα βρίσκεται επί ξυρού ακμής. Ένα βήμα πριν από την αλλαγή σελίδας προς το καλύτερο. Αλλά και ένα βήμα πριν από ένα σισύφειο κατακύλισμα στο βάραθρο. Είναι μια από τις στιγμές που καθιστούν περισσότερο από ποτέ άλλοτε αναγκαία την εθνική συνεννόηση. Ετσι ώστε να υπάρχει ένα κατά το δυνατόν ευρύτερο μέτωπο στο εσωτερικό.

Αν' αυτού παρακολουθούμε την αποθώωση των κομματικών παιγνίων μεταξύ κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης, περί την προεδρική εκλογή και την προσφυγή στις κάλπες. Στα οποία εμπλέκονται, κάκιστα, και οι δανειστές μας. Με την κυβέρνηση να ελπίζει ότι θα την κάνουν τα χατίρια, επειδή θεωρεί ότι φοβούνται το ενδεχόμενο να κερδίσει τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ και να γίνει πρωθυπουργός ο Τσίπρας. Αλλά η ιστορία έχει αποδείξει ότι στην διεθνή πολιτική «χατίρια» δεν γίνονται, αν δεν υπαγορεύονται από το ίδιον συμφέρον του «αδώρητου».

Τώρα η κυβέρνηση εμφανίζεται με το πιστόλι των τροϊκανών στον κρόταφο. Διότι έκανε άσφαλες κινήσεις. Με απροετοίμαστη ανακοίνωση εξόδου στις «αγορές». Οι οποίες αντέδρασαν με τον δικό τους, πάντοτε κερδοσκοπικό, τρόπο. Αυτή η εξέλιξη δεν είναι για να επιχαίρει κανείς. Ούτε και η αντιπολίτευση. Είναι για να προβληματίζει αμφοτέρους. Διότι και οι «αγορές» αλλά και οι εταίροι-δανειστές μας, περιμένουν στη γωνία την Ελλάδα, οποία κυβέρνηση και αν έχει.

Το τελευταίο άρθρο του διεθνούς οικονομικού πρακτορείου «Μπλούμπεργκ» περιγράφει μια πραγματικότητα. Ότι η τρόικα πιέζει την Ελλάδα πέρα από τα όρια αντοχής της. Ότι οι πιέσεις για αυστηρότερη λιτότητα υπονομεύουν τα έως τώρα επιτεύγματα της χώρας, τις θυσίες των πολιτών της. Και τονίζει πώς αν «σπάσει» η Ελλάδα, αν πτωχεύσουμε, δεν θα είμαστε χαμένοι μόνον εμείς. Θα παρασύρουμε ολόκληρη την ευρωζώνη, ολόκληρη την Ευρώπη και πρωτίστως την Γερμανία και την Γαλλία που είναι οι μεγαλύτεροι δανειστές μας.

Αυτή η αλήθεια μπορούσε και έπρεπε να είναι ένα ισχυρό διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια της Ελλάδας. Αλλά μιας Ελλάδας με ισχυρό εσωτερικό μέτωπο. Που δεν παρακαλά, αλλά διαπραγματεύεται αξιοπρεπώς και με επιχειρήματα..

Δυστυχώς, οι μεν πανηγυρίζουν για το «στρίμωγμα» των σημερινών κυβερνήσεων, οι δε ελπίζουν μόνον σε σωτήρια «χατίρια» από τον «φόβο Τσίπρα». Πορευόμαστε, ως συνήθως, βυθισμένοι στην αιώνια ...ελληνικότητα μας. Με οδηγό την ενδημούσα διχόνοια τη δολερή.

Γ. Π. ΜΑΣΣΑΒΕΤΑΣ
giorgis@massavetas.gr

Ας δώσουμε μια συνέχεια στην αφορμή για το σημείωμα της διπλανής στήλης. Δηλαδή το άρθρο του οικονομικού πρακτορείου «Μπλούμπεργκ» για την στάση της τρόικας απέναντι στην Ελλάδα και τους κινδύνους που εγκυμονεί η ιδεοληψία των τρόικανών.

Διαβάστε μερικά επιλεγμένα αποσπάσματα:

«Χρειάζεται να σταματήσουν να επιμένουν για το αδύνατο και να βρουν έναν τρόπο να ελαφρύνουν το χρέος της χώρας».

«Η πίεση που ασκεί η τρόικα στην Ελλάδα για περαιτέρω μείωση των δημοσίων δαπανών είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα αποτύχει».

«Πρόσφατα η οικονομία άρχισε να αναπτύσσεται ξανά, αλλά ένας ακόμη γύρος λιτότητας θέτει σε κίνδυνο την ανάπτυξη και πιθανότατα θέτει το στόχο μείωσης του χρέους ακόμη πιο μακριά».

Βεβαίως το Bloomberg δεν το έπιασε ξαφνικά ο πόνος για την χώρα μας. Είναι ένα ιδιωτικό πρακτορείο, μια κερδοσκοπική επιχείρηση. Που επιβιώνει κάνοντας καλά τη δουλειά του για εκείνους που το πληρώνουν. Του συνδρομητές του. Δηλαδή αυτούς που λέμε συνήθως «αγορές». Τους διενθείς επενδυτές.

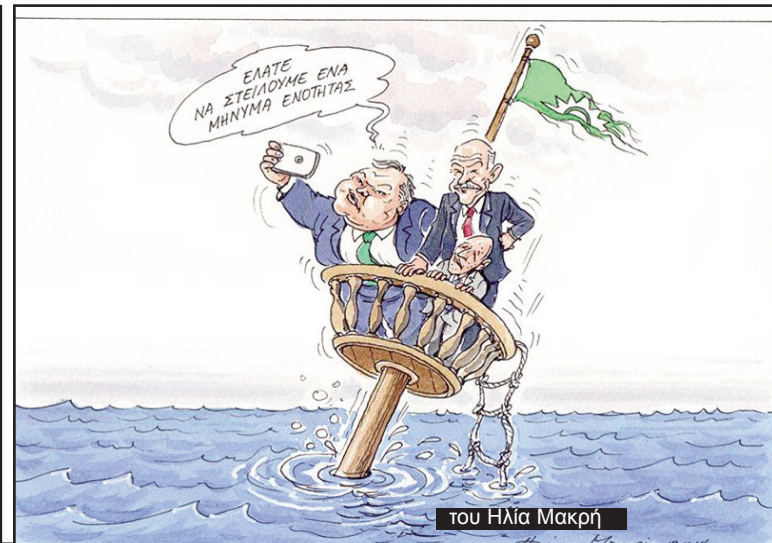
Και τι λόγο έχουν οι ανά τον κόσμο επενδυτές να ανησυχούν για την τύχη της Ελλάδας, τώρα που η Ελλάδα δεν έχει βγει ακόμη στις αγορές; Μη χάσουν τον πελάτη; (αν και αυτό ακόμη τους ενδιαφέρει).

Μα το πρόβλημα δεν είναι μόνον η Ελλάδα. Ανησυχούν βεβαίως για το τι θα κάνει μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά όχι μόνον για το τι θα σημαίνει αυτό για την σχέση τους με την Ελλάδα.

«Η ζημιά, όμως, δεν θα σταματήσει εκεί. Ολόκληρο το ευρωπαϊκό σχέδιο θα κινδυνεύσει. Ο Τσίπρας μπορεί να θελήσει να επιβάλει ζημιές μονομερώς στους πιστωτές. Τα ανερχόμε-

Η πίσω πλευρά

Στα γεγονότα και τα πρόσωπα

να κόμματα της αντιπολίτευσης στην Πορτογαλία και την Ισπανία έχουν αντίστοιχα την ίδια τάση και παρακολουθούν στενά το θέμα. Αν οι αγορές αρχίσουν να φοβούνται ένα κύμα χρεοκοπιών, η αναταραχή που θα προκύψει θα μπορούσε να ρίξει και πάλι ολόκληρη την Ευρώπη σε κρίση».

«Το κόστος της εναλλακτικής λύσης -δηλαδή μίας άτακτης χρεοκοπίας- θα μπορούσε να είναι τεράστιο. Δημόσιοι δανειστές, όπως η Γερμανία και η Γαλλία, έχουν γίνει οι μεγαλύτεροι πιστωτές του ελληνικού κράτους και πρέπει να ανοίξουν τον δρόμο. Όσο πιο σύντομα αναγνωρίσουν την ανάγκη για ελάφρυνση του χρέους, τόσο καλύτερες πιθανότητες θα έχουν να αποφύγουν πολύ χειρότερα δεινά», καταλήγει το Bloomberg.

Είναι δηλαδή αυτό που από την αρχή της κρίσης υποστηρίζω ότι είναι το σημαντικότερο διαπραγματευτικό χαρτί της οποιας ελληνικής κυβέρνησης, στην προσπάθεια να πεισθούν οι εταίροι μας να κάνουν κάτι περισσότερο.

Και εδώ που φτάσαμε αυτό το «κάτι» δεν μπορεί να είναι άλλο παρά η άμεση μείωση του χρέους. Με τρόπο, θυμίζω, ανάλογο με εκείνον που έγινε για την Γερμανία στη δεκαετία του πενήντα.

Το γνωρίζουν βεβαίως ότι μια τέτοια εξέλιξη είναι αναπόφευκτη. Αλλά επειδή και άλλοι μετράνε το «πολιτικό κόστος» την ανέβαλαν αρχικώς για μετά τις γερμανικές εκλογές.

Τώρα, τους δίνουμε εμείς την ευκαιρία να την αναβάλουν και πάλι με το κλίμα πολιτικής αβεβαιότητας που καλλιεργούμε.

Και με την πρόσθετη ευθύνη της κυβέρνησης ότι μονίμως αναβάλλει τις μεταρρυθμίσεις. Γεγονός που τους δίνει το πρόσχημα για τις δικές τους αναβολές.

Ο οπισθογράφος